

29 Αυγούστου 2022

Γιατί η μετάνοια τι είναι; Να ξαναβρώ τον Χριστό μου. Να ξαναβρώ την αγάπη μου!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

†Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης

Άγιος Ιωάννης Πρόδρομος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης: «Ομιλία στην «Αποτομή της Τιμίας Κεφαλής του Ιωάννου του Προδρόμου»

Εξεφωνήθη την 28η Αυγούστου 2003

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=320836>

Γι' αυτό και οι χριστιανοί μας κι εμείς όλοι, όταν ακούσομε και μάθομε για κάποιον άνθρωπο του Θεού, τότε τρέχομε κοντά του. Καθόμαστε σαν παιδάκια στα ποδαράκια του. Ακούμε τ' αθάνατα λόγια του. Παίρνομε τη χάρη του Ιησού Χριστού. Και νοιώθουμε, και οικεία και εαρινά. Διότι, όπου είναι η χάρη του Χριστού, ειν' ο ίδιος ο Χριστός. Ο Όποιος, κατά τον άγιο Γρηγόριο Νύσσης, είναι το έαρ της ανθρωπότητας. Είναι η άνοιξη της ανθρωπότητας. Κι ο άγιος Ιωάννης το χελιδόνι.

Λένε: «Ένα χελιδόνι δεν φέρνει την άνοιξη», αλλά άμα είναι χελιδόνι, σαν τον άγιο Ιωάννη, την φέρνει και την παραφέρνει. Την φέρνει και την παραφέρνει!

Και λέγαν οι παλαιοί, και υπάρχει μια παράδοση Κεφαλλονίτικη, ότι, αν περάσεις

απ' το σπίτι του κουμπάρου, -η κουμπαριά είναι πνευματική συγγένεια, ανώτερη απ' τη σαρκική-, και δεν είναι κανείς, μη φύγεις. Γιατί εκεί είναι ο άγιος Ιωάννης. Ο νονός του Χριστού κι ο κουμπάρος της Παναγιάς. Κάθεται εκεί. Ζήτησε την ευχή και την ευλογία του, και τότε φύγε. Και θα αισθανθείς αλλιώς.

Τι ωραία είν' αυτά! Κι ανήμερα στο μαρτυρικό θάνατο του άγιου Ιωάννου, κατά την ημέρα της Αποτομής της Τιμίας Κεφαλής του, ο λαός είναι πολύ προσεκτικός. Πρώτα απ' όλα, δεν τρώει φρούτα, που έχουν κόκκινο χρώμα. Καρπούζια, ντομάτες κι ό,τι άλλο. Γιατί θυμίζουν το αίμα του άγιου Ιωάννου. Και φέρεται με σεβασμό και προσοχή και διάκριση μεγάλη απέναντι στο Τίμιον αίμα του άγιου Ιωάννου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού, που εχύθη κατά την ημέρα της Αποτομής του και επισφράγισε το κήρυγμα και το έργο και την αλήθεια, την οποίαν εκείνος εκήρυττε με τόση παρρησία, με τόση χάρη, με τόση δύναμη, αλλά και με τόση πειθώ.

Μάλιστα, ο Ηρώδης, αφού είχε φυλακισθεί ο Ιωάννης, πήγαινε στη φυλακή και τον έβλεπε. Θα τ' ακούσουμε στο Ευαγγέλιο αύριο, εκ του κατά Μάρκον, στη Θεία Λειτουργία. Και τον ρωτούσε διάφορα. Και «ηδέως αυτού ηκουε». Τον άκουγε με ευχαρίστηση. Δηλαδή, η ψυχή του Ηρώδη ήτο κάπου στο ενδιάμεσο. Στην πώρωση και στη μετάνοια. Όταν φύσαγε το αγέρι της μετάνοιας, εκείνος άκουγε με ευχαρίστηση τον άγιο Ιωάννη. Κι η ψυχή του ερχόταν, όλο και πιο κοντά.

Αλλά, έλα, όμως, που η αμαρτία, η Ηρωδιάς, και οι υπόλοιποι ακόλουθοι της αμαρτίας κατάφεραν, να εκμαυλίσουν τον Ηρώδη και να τον φέρουν στην πώρωση και στη μεγάλη εγκληματικότητα.

Γι' αυτό, όταν η ψυχή μας κι η καρδιά μας αγγίζεται από τη χάρη του Ιησού Χριστού, να κάνουμε αγώνα. Να κρατάμε αυτή τη χάρη. Και να τη φέρνομε και πιο κοντά μας. Να πηγαίνομε κι εμείς πιο κοντά Του. Να γινόμαστε ένθεοι. Απαλοί. Μετανοημένοι χριστιανοί. Κι αυτό μας κάνει καλό. Στη ζωή και στην πλάση ο Κύριος μας φέρνει και μας δίνει ευκαιρίες μετάνοιας.

Γιατί η μετάνοια τι είναι; Να ξαναβρώ τον Χριστό μου. Να ξαναβρώ την αγάπη μου. Και η αγάπη μου είναι ο Χριστός μου. Η πρώτη και η στερνή μας αγάπη. Το Α και το Ω της ζωής μας. Αν βρούμε Εκείνον κι αν έχομε Εκείνον, όπως είπαμε και πριν, τα έχομε όλα. Και δεν είμαστε φτωχοί. Και δεν είμαστε μόνοι. Και δεν είμαστε ξεκρέμαστοι, όπως έλεγε ο μακαριστός Γέροντας Πορφύριος.

Γι' αυτό ας φροντίζομε, να βρισκόμαστε πάντα κατά τα μέρη εκείνα, που θα έλεγε ο κυρ Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης και που γιόρταζε, σαν μεθαύριο και αιωνία η μνήμη του, προς τα μέρη εκείνα της Εκκλησίας, προς τα μέρη εκείνα του Χριστού,

προς τα μέρη εκείνα της Παναγίας, προς τα μέρη εκείνα του αγίου Ιωάννου, τον οποίον ο Μεγαλέξανδρος της λογοτεχνίας μας, ο Παπαδιαμάντης ο σπουδαίος και σημαντικός, αγαπούσε και εξυμνούσε στα έργα του.

Και σ' ένα ποίημά του, «Εις τον Πρόδρομον τον Άσέληνον», στο τελευταίο τετράστιχο, κάνει ιδιαίτερη και συγκινητική αποστροφή στο μεγάλο Βαπτιστή και του λέγει: «Από την ερημιά άη μου Γιάννη, που ήχησε το πάλαι η φωνή σου/ θυμήσου μας και μας και μας λυπήσου/ που λυώνομεν εις μίαν ερημίαν γεμάτη ν από πληθυσμόν ανθρώπινον».

Το 'γραφε απ' την Αθήνα, νοσταλγώντας τη Σκιάθο και τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, τον Ασέληνο.

Και σήμερα, εμείς εδώ, στη μεγάλη πόλη των Αθηνών, αλλά και σ' όλες τις πόλεις του κόσμου και στα χωριά, έχομε τόση μοναξιά, τόση ερημία. Οι άνθρωποι, κατά τον Πατροκοσμά, εγίναμε θηρία. Αγρίεψε το γένος των Ελλήνων και το γένος των ανθρώπων από την άγνοια και την αμάθεια και την πώρωση. Κι έχουμε τόση μοναξιά. Ψάχνεις με το φανάρι του Διογένη, να βρεις έναν άνθρωπο. Να του πεις μια καλημέρα και να την καταλάβει.

Συνεχίζεται

Απόσπασμα από το βιβλίο του μακαριστού Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη «Λόγοι για τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο», των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2010.

<https://bit.ly/3AxhoU0>